

คำวินิจฉัยของ นายพดล เสงเจริญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๑/๒๕๔๘

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

เรื่อง ประธานสภาผู้แทนราษฎรขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการรับทราบผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ปัญหาเกี่ยวกับการรับทราบผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ ว่า รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชอบด้วยบทบัญญัติมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ และหากรายงานดังกล่าวไม่ถูกต้องสภาผู้แทนราษฎรจะมีอำนาจรับทราบหรือพิจารณาดำเนินการต่อไปได้หรือไม่เพียงใด

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า เมื่อคืนวันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ กับกลุ่มผู้ชุมนุมคัดค้านโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย บริเวณถนนสะพานจุติบุญสูงอุทิศ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีการทุบตีประชาชน รวมทั้งมีการทุบรถยนต์ของผู้ชุมนุมจนเสียหายหลายคัน ผู้ชุมนุมบางส่วนกำลังทำละหมาดกันอยู่ ผู้หญิงบางคนถูกเตะจนล้มลุกคลุกคลาน และบางคนถูกกระชากจนเสื้อขาด ตำรวจได้จับกุมผู้ชุมนุมจำนวน ๑๒ คน แล้วดำเนินการส่งฟ้องศาลในข้อหาทำลายทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ พกพาอาวุธในที่สาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต ร่วมกันตั้งแต่ ๑๐ คนขึ้นไป ก่อความวุ่นวายขึ้นในบ้านเมือง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานและทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานต่อศาลจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาและตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีเหตุการณ์รุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พร้อมข้อเสนอแนะต่อนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ หลังจากครบกำหนด ๓๐ วัน ปรากฏว่า

LIERT

นายกรัฐมนตรียังมีได้มีการดำเนินการแต่ประการใด คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงได้รายงานให้รัฐสภาทราบตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา สภาผู้แทนราษฎร มีความเห็นเป็นสองฝ่าย

ฝ่ายแรก มีความเห็นดังนี้

๑. รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่อ้างว่าอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ (๑) ที่บัญญัติว่า “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคีและเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการ ในกรณีที่น่าจะปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป” นั้น ควรต้องพิจารณาถึงบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ (๖) ประกอบกับมาตรา ๒๐๐ วรรคสอง ที่กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติและประชาชนด้วย

๒. รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเรื่องนี้เป็นเรื่องที่กระทบต่อเศรษฐกิจและการลงทุนกับต่างประเทศ การดำเนินการของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติน่าจะขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ได้บัญญัติจำกัดอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไว้ว่า เรื่องที่จะดำเนินการสอบสวนต้องมีใช้เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว

ฝ่ายที่สอง มีความเห็นว่า การดำเนินการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่น่าจะขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลยุติธรรมเป็นคนละกรณีกับที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณา ประกอบกับเรื่องดังกล่าวคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ทำการตรวจสอบก่อนที่จะมีการฟ้องคดีต่อศาล

ประธานสภาผู้แทนราษฎรจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่า

๑. รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับนี้ได้กระทำขึ้นโดยชอบด้วยบทบัญญัติมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่

๒. หากรายงานดังกล่าวไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวในข้อ ๑ แล้วสภาผู้แทนราษฎรจะมีอำนาจรับทราบหรือพิจารณาดำเนินการต่อไปได้หรือไม่เพียงใด

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ในองค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วเห็นว่า สภาผู้แทนราษฎรเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๘ บัญญัติให้มีขึ้นประกอบด้วยสมาชิกจำนวนห้าร้อยคน โดยมาจากการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อจำนวนหนึ่งร้อยคนและแบบแบ่งเขตเลือกตั้งจำนวนสี่ร้อยคน และมอบหมายให้ใช้อำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญหลายประการเช่น การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร การควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน เป็นต้น สภาผู้แทนราษฎรจึงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และการใช้อำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับการรับทราบหรือการพิจารณารายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญได้มอบหมายตามมาตรา ๒๐๐ (๑) และ (๒) ที่บัญญัติให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่รายงานต่อรัฐสภา เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสม ส่วนคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ ได้จัดตั้งขึ้นและมอบหมายให้ใช้อำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญหลายประการ เช่น การตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน การเรียกเอกสารหรือหลักฐาน เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการเข้าตรวจสอบและจัดทำรายงานการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย เป็นการใช้

อำนาจหน้าที่ในฐานะที่เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ที่ใช้อำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญมอบหมายเช่นเดียวกัน เมื่อสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญและได้รับรายงานจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแล้ว มีมติส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรในการรับทราบรายงานผลการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ (๑) และ (๒) จึงเป็นกรณีที่สภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรในการดำเนินการกับรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอันเกี่ยวพันกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น การที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรโดยมติของสภาผู้แทนราษฎรเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ พร้อมทั้งให้แจ้งประธานสภาผู้แทนราษฎรทราบ และให้ส่งสำเนาคำร้องให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อยื่นคำชี้แจง

เมื่อครบกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ชี้แจง ตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ สรุปได้ว่า ในการตรวจสอบกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจาก โครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามอำนาจหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยมีประเด็นในการตรวจสอบและรายงานว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้กำลังเข้าสลายการชุมนุมของประชาชนที่คัดค้านโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่

เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาศาลรัฐธรรมนูญได้แจ้งให้ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและคณะชี้แจงเพิ่มเติมและได้ขอให้นายจรูญ ภัคศิษนากุล เสนอความเห็นในเรื่องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ สรุปได้ดังนี้

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและคณะ ชี้แจงเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ สรุปว่า มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ในส่วนที่มีบทบัญญัติจำกัดการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่เห็นด้วยกับการที่มีบทบัญญัติดังกล่าวในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว

เพราะเป็นเจตนารมณ์ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของสององค์กรตามรัฐธรรมนูญซ้ำซ้อนกัน การกำหนดความหมายและขอบข่าย มาตรา ๒๒ ต้องตีความอย่างเคร่งครัดไม่ให้ไปลดทอนสิทธิและการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและถ้าตีความตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาจะเป็นการลดใช้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญบางมาตรา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความตระหนักเป็นอย่างดีและก็พยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวังไม่ให้ไปก้าวล่วงในเขตอำนาจของการฟ้องร้องคดีที่อยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว การเข้าไปตรวจสอบในกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย เป็นข้อเท็จจริงและเหตุการณ์คนละชั้นคนละตอน ไม่เกี่ยวกับประเด็นที่มีการฟ้องร้องคดีในศาล การตรวจสอบและรายงานมุ่งประสงค์จะเสนอมาตรการการแก้ไข เพื่อให้มีการปรับปรุงกฎหมายให้ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามเจตนารมณ์และหลักการของรัฐธรรมนูญ

นายเจริญ ภัคดีชนากุล ให้ความเห็นว่า พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ นั้น จะต้องตีความไปในทางที่ไม่เป็นการจำกัดครอนอำนาจหน้าที่การตรวจสอบและรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งมาตรา ๒๒ ใช้บังคับกับเรื่องที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะเข้าไปตรวจสอบ เป็นเรื่องเดียวกันกับที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ก่อนแล้วในศาลหรือที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งไปแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะเข้าไปตรวจสอบซ้ำซ้อนในเรื่องเดียวกันกับที่ศาลดำเนินการตรวจสอบอยู่ก่อนแล้วไม่ได้ เรื่องที่มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเข้าไปตรวจสอบซ้ำซ้อนกับศาล หมายถึง เรื่องที่เป็นประเด็นโดยตรงในคดีของศาลเท่านั้น การตรวจสอบในเรื่องอื่นที่มิได้เป็นประเด็นโดยตรงในคดีของศาล ย่อมไม่มีปัญหาในเรื่องความซ้ำซ้อนหรือความขัดแย้งกับผลของการตรวจสอบแต่อย่างใด

มีประเด็นต้องพิจารณาตามคำร้องให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ในการตรวจสอบและทำรายงาน กรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย หรือไม่ และสภาผู้แทนราษฎรจะมีอำนาจดำเนินการต่อไป หรือไม่เพียงใด

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติว่า “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าว เพื่อดำเนินการ ในกรณีที่ปรากฏว่า ไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป” (๒) บัญญัติว่า “เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน”

ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๓ บัญญัติว่า “ในพระราชบัญญัตินี้

“สิทธิมนุษยชน” หมายความว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือตามกฎหมายไทย หรือตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตาม”

มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า “คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑.๓๗

(๒) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าว เพื่อดำเนินการ ในกรณีที่ปรากฏว่า ไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป”

มาตรา ๒๒ บัญญัติว่า

“ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมีใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้วางรากฐานที่สำคัญในการกำหนดให้มีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่ตามมาตรา ๒๐๐ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไว้อย่างกว้างขวาง

LIERT

ในการตรวจสอบ และรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำ อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเสนอมาตรการการแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการ การส่งเสริม การเคารพ และปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนทั้งตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมายไทย และตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ และสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี การเสนอแนะเชิงนโยบาย และกฎหมาย โดยมีเป้าหมายหลัก เพื่อลดปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนและสิทธิชุมชน รวมทั้งการสร้างวัฒนธรรมและวิถีชีวิต สิทธิมนุษยชนในสังคมไทย ในการปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจแต่เพียงการรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเสนอมาตรการการแก้ไขเท่านั้น แต่ไม่มีอำนาจบังคับให้มีการปฏิบัติเป็นไปตามข้อเสนอแต่อย่างใด ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารที่จะพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามข้อเสนอมาตรการการแก้ไขดังกล่าว

ในกรณีที่บุคคลหรือหน่วยงานในภาครัฐไม่มีการดำเนินการตามข้อเสนอ มาตรการการแก้ไข คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็ชอบที่จะแจ้งผู้บังคับบัญชาของหน่วยงานดังกล่าว หากไม่ดำเนินการก็ชอบที่จะแจ้งรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หากยังเพิกเฉยก็ชอบที่จะรายงานต่อนายกรัฐมนตรี หากไม่มีการดำเนินการใดๆ ตามที่เสนอ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีอำนาจรายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป และหากรัฐสภาไม่ดำเนินการ ก็สามารถจัดพิมพ์รายงานเผยแพร่ต่อสาธารณชน เพื่อให้ประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยได้ทราบและใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาตัดสินใจในการที่จะใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้งผู้แทนของตนเองเข้าไปทำหน้าที่ในฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารต่อไป ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติย่อมมีอำนาจที่จะได้แย้งหรือไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอ มาตรการในบางประการของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งเห็นว่าอาจมีผลกระทบต่อประโยชน์ส่วนรวมของชาติหรือเป็นข้อเสนอ มาตรการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์หรืออยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง หรือเป็นข้อเสนอที่ไม่อาจดำเนินการให้เกิดผลเป็นรูปธรรมได้ด้วยเหตุผลใด ก็สามารถที่จะชี้แจงทำความเข้าใจว่าทำไมไม่อาจจะปฏิบัติตามข้อเสนอมาตรการดังกล่าวแก่สาธารณชนได้เช่นเดียวกัน

สำหรับการใช้กลไกตามรัฐธรรมนูญเพื่อระงับข้อพิพาทของบุคคลมีหลายช่องทาง การใช้ระบบศาลนั้นอาจมีข้อจำกัดบางประการซึ่งอาจทำให้บุคคลบางรายบางฝ่ายที่มีกรณีพิพาทหลีกเลี่ยงวิธีระงับข้อพิพาททางศาล เนื่องจากจะต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล

รวมไปถึงการที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการฟ้องและการดำเนินคดีในศาลด้วย ดังนั้น จึงมีการใช้กลไกตามรัฐธรรมนูญเพื่อระงับข้อพิพาท “นอกศาล” กันมาก ด้วยเหตุนี้เององค์กรอิสระเช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการระงับข้อพิพาทนอกศาล กระบวนการระงับข้อพิพาทนอกศาลนี้มีความแตกต่างไปจากกระบวนการระงับข้อพิพาทโดยศาลอยู่บ้าง คือ องค์กรศาลจะพิจารณาปัญหาความชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นประเด็นสำคัญ หากพิพาทว่าชอบด้วยกฎหมาย แม้จะเกิดความเดือดร้อนตามมาจากการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ศาลก็ไม่อาจเข้าไปแก้ปัญหานั้นได้ ซึ่งแตกต่างจากกรณีของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่แม้จะเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ถ้าหากไปกระทบสิทธิเสรีภาพของบุคคลอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีอำนาจที่จะเข้ามาตรวจสอบ รายงาน และเสนอแนะมาตรการการแก้ไขได้ว่า ฝ่ายบริหารควรจะทำปฏิบัติอย่างไร และนอกจากนี้ การใช้ระบบและบุคลากรทางกฎหมายของศาลเพื่อระงับข้อพิพาทนั้นมักจะเป็นการกระทำหลังจากเหตุการณ์ได้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการที่เข้าไปแก้ไขปัญหามากกว่าที่จะเป็นวิธีการป้องกันมิให้ปัญหาเกิดขึ้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินอกจากจะตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีปัญหาที่บุคคลถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนแล้ว ก็อาจจะเสนอมาตรการเพื่อป้องกันกรณีพิพาท อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนมิให้เกิดขึ้นอีก ซึ่งประเด็นนี้ย่อมจะได้รับการพิจารณาจากฝ่ายบริหารได้ โดยละเอียดมากขึ้นภายหลัง

ดังนั้น การตรวจสอบและรายงานตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ที่บัญญัติให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ “ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และ (๒) เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี...” จึงมุ่งเน้นไปที่การละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการล่วงละเมิดพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี โดยไม่คำนึงว่าการกระทำที่ถูกตรวจสอบนั้นจะเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาหรือมีการฟ้องบุคคลใดเป็นคดีต่อศาลหรือไม่ และตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ก็มีได้มีบทบัญญัติให้อำนาจรัฐสภาตรากฎหมายมาจำกัดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ลดน้อยลงไปกว่าที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ได้ เหมือนกับอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

จากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรืออำนาจอื่น ตามมาตรา ๒๐๐ วรรคสาม ซึ่งจะต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และอาจถูกจำกัดขอบเขตโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่บัญญัติจำกัดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามมาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) จึงต้องถือว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ส่วนพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ที่การจัดวางระบบงานเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ หากได้มีเจตจำนงที่จะจำกัดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่ บทบัญญัติที่พระราชบัญญัตินี้จะต้องมีและสามารถกำหนดขอบเขตเพิ่มเติมได้โดยเฉพาะ มีอยู่ ๓ ประการ ได้แก่

(๑) บทบัญญัติที่เกี่ยวกับคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม การสรรหา การเลือก การถอดถอน และการกำหนดค่าตอบแทนกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสาม ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

(๒) บทบัญญัติที่กำหนดอำนาจหน้าที่อื่นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๖) และ

(๓) บทบัญญัติที่เกี่ยวกับอำนาจเรียกเอกสาร หลักฐาน หรือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำหรืออำนาจอื่น เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคสาม ระบุว่าให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

สำหรับในเรื่องอื่น ๆ นอกจาก ๓ เรื่องดังกล่าวนี้ พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จะบัญญัติไว้ด้วยก็ได้ แต่จะต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสี่ ทั้งต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๕) หรือวรรคสองด้วย

ในกรณีของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมีใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” นั้น

เห็นว่า ข้อความ “..... และมีใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษา หรือมีคำสั่ง.....” เป็นบทบัญญัติที่เป็นการจำกัดตรอนอำนาจหน้าที่ตรวจสอบและรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีอยู่แล้วตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) แม้ว่าจะเป็นการตรวจสอบในเรื่องเดียวกันกับที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ก่อนแล้วในศาลหรือที่ศาลมีคำพิพากษา หรือมีคำสั่งไปแล้วก็ตาม เนื่องจากการทำหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ คือ ศาล และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งต่างก็มีความเป็นอิสระต่อกัน แต่ละองค์กรย่อมปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายกำหนดไว้ โดยการพิจารณาของศาลจะพิจารณาปัญหาความชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นประเด็นสำคัญ ส่วนการตรวจสอบ การรายงาน และเสนอมาตรการการแก้ไขของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่หากไปกระทบสิทธิเสรีภาพของบุคคลอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีอำนาจที่จะดำเนินการได้ โดยมุ่งถึงความชอบธรรมเป็นสำคัญ

เมื่อพิจารณาตามคำร้องที่ปรากฏในหนังสือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ เรื่องรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อรัฐสภา ที่มีไปถึงประธานสภาผู้แทนราษฎร เห็นว่า ข้อเสนอมาตรการที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีความประสงค์ที่จะให้นายกรัฐมนตรีดำเนินการแล้วไม่มีการดำเนินการ จนเป็นเหตุให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ต้องรายงานต่อรัฐสภา เพื่อพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๑ มีอยู่ ๓ ข้อ คือ

(๑) เพื่อเป็นการคลี่คลายความเสียหายเฉพาะหน้าให้แก่ผู้ชุมนุม อันเป็นผลจากการละเมิดสิทธิของกลุ่มผู้ชุมนุมตามมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงขอให้รัฐบาลดำเนินการเยียวยาความเสียหาย โดยการชดเชยค่าเสียหาย ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน ตลอดจนยุติการดำเนินคดีต่อผู้ชุมนุม ภายใน ๓๐ วัน

(๒) เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์อันก่อให้เกิดความรุนแรงและล่วงละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ เจกเช่นกรณีที่เกิดขึ้นครั้งนี้อีกในอนาคต คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้เสนอให้รัฐบาลตั้งคณะกรรมการที่เป็นอิสระเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมด เพื่อประกอบเป็นแนวทางให้ทุกฝ่ายพึงปฏิบัติโดยชอบต่อประชาชนผู้ใช้สิทธิชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ และในการนี้ ขอบที่จะได้มีการกำหนดบทบาทความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ ตั้งแต่ระดับนโยบาย ระดับสั่งการ และระดับปฏิบัติการ

(๓) ในการสอบสวน หากปรากฏผู้กระทำความผิด ก็ขอให้ดำเนินการตามกฎหมาย และลงโทษผู้กระทำความผิดตามควรแก่กรณี

เมื่อได้พิจารณาข้อเสนอมาตรการข้อ ๑ และข้อ ๓ แล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่มีข้อเท็จจริงเดียวกันกับข้อเท็จจริงที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลยุติธรรม โดยได้มีการฟ้องคดีระหว่างอัยการโจทก์กับนายรัชฎะ วัฒนศักดิ์ กับพวกรวม ๑๒ คน จำเลย ในความผิดฐานก่อความวุ่นวายขึ้นในบ้านเมือง ข้อเสนอมาตรการกรณีนี้ แม้ว่าจะล่วงเลยเวลาตามที่เสนอมาแล้ว หากศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองคน ข้อเสนอมาตรการดังกล่าวก็สมควรได้รับการพิจารณาเยียวยาความเสียหายจากฝ่ายบริหารตามควรแก่กรณี หรือหากศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยกระทำความผิดสิทธิของบุคคลดังกล่าวตามข้อเสนอมาตรการที่จะพึงมีตามกฎหมายย่อมจะหมดไป กรณีดังกล่าวก็เป็นกรณีที่ไม่สมควรได้รับการพิจารณาจากฝ่ายบริหารแต่อย่างใด นอกจากนี้ได้มีการฟ้องคดีโดยนายศักดิ์กริยา หมะหวังเอียด กับพวกรวม ๒๕ คน เป็นโจทก์ฟ้อง พลตำรวจเอก สันต์ ศรีदानนท์ กับพวก รวม ๓๘ คน จำเลย ในความผิดฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หากศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า การกระทำของจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม ก็ย่อมเป็นอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่จะตรวจสอบและเสนอมาตรการแก้ไขได้ ทั้งนี้ เพราะคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมุ่งพิจารณาถึงความชอบธรรม เพื่อขจัดความเดือดร้อนของบุคคล ในขณะที่ศาลจะมุ่งพิจารณาถึงความชอบด้วยกฎหมายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ฝ่ายบริหารย่อมมีอำนาจที่จะโต้แย้งหรือไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอมาตรการของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ดังที่ได้วินิจฉัยไว้แล้ว

สำหรับข้อเสนอมาตรการข้อ ๒ นั้น เป็นการเสนอขอให้ตั้งคณะกรรมการที่เป็นอิสระเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมด เพื่อประกอบเป็นแนวทางให้ทุกฝ่ายพึงปฏิบัติโดยชอบต่อประชาชนผู้ใช้สิทธิชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งมาตรการดังกล่าวไม่ได้นำข้อเท็จจริงโดยตรงในคดีที่มีการฟ้องร้องกันที่ศาลยุติธรรมมาใช้ในการพิจารณา ข้อเสนอมาตรการข้อนี้ ก็เป็นอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่จะตรวจสอบและเสนอมาตรการข้อนี้ได้เช่นกัน

ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ในการตรวจสอบ กรณีความรุนแรง อันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย และทำรายงานโดยเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๓๐ และต่อรัฐสภา ตามมาตรา ๓๑

เมื่อสภาผู้แทนราษฎรได้รับรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดังกล่าวย่อมมี อำนาจที่จะพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับข้อเสนอ มาตรการดังกล่าวที่เห็นชอบด้วย เพื่อให้ฝ่ายบริหารพิจารณา ดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร หากข้อเสนอมาตรการในประเด็นใดที่ไม่เห็นชอบด้วย เนื่องจากเห็นว่า อาจมีผลกระทบต่อประโยชน์ส่วนรวมของชาติหรือเป็นข้อเสนอมาตรการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ หรืออยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง หรือเป็นข้อเสนอที่ไม่อาจดำเนินการให้เกิดผล เป็นรูปธรรมได้ด้วยเหตุผลใด ก็ไม่ต้องแจ้งให้ฝ่ายบริหารพิจารณาดำเนินการ และสามารถชี้แจงทำความเข้าใจ ให้สาธารณชนได้ทราบข้อเท็จจริงและเหตุผลดังกล่าวต่อไปได้

โดยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ในการตรวจสอบกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจาก โครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย และทำรายงานโดยเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติฯ ต่อนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๓๐ และต่อรัฐสภาตามมาตรา ๓๑ และ สภาผู้แทนราษฎรย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับข้อเสนอมาตรการดังกล่าวได้ตามที่เห็น เป็นการสมควร

นายพอล เสงเจริญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

